

Debat

Farvel Danmark: Min historie om 15 år i det danske asylsystem – håbet brast, men troen bærer

”I kirken får jeg fred og genfinder glæden. Når jeg ikke længere kan holde sammen på det hele, kan jeg bede. At høre Guds ord hjælper mig med at bevare min værdighed som menneske og tro på, at min skaber har omsorg for mig,” fortæller Salomon Nagui Manino, som jævnligt kommer i Roskilde Domkirke. I dag bliver han udsendt af Danmark efter at have boet i et ingenmandsland i det danske asylsystem i 15 år. – Foto: Nikolai Linares/Ritzau Scanpix

3. april 2018, kl. 0:00
Salomon Nagui Manino

Salomon Nagui Manino er møbelsnedker fra Guinea i Vestafrika. I dag bliver han udsendt af Danmark. Dette er Salomons historie

Det var en aprildag 2003. Jeg sad øverst oppe i en dobbeltdækkerbus, der var på vej fra Frankrig til Sverige. Jeg havde hørt, at Sverige var et fredeligt land. Der ville jeg søge asyl.

Men da vi nåede den danske grænse, blev bussen stoppet. Vi var flere, der ikke havde identitetspapirer.

”I kan ikke rejse videre. Vi ved jo ikke, hvem I er,” sagde politiet og kørte os op til Sandholmlejren i Nordsjælland. Derfor blev det i Danmark, at jeg søgte asyl.

Dengang var jeg 24 år. Jeg var en ung mand med livet foran mig. Jeg kom, fordi jeg havde oplevet dårlige ting i mit land, Guinea i Afrika, og drømte om en fremtid et sted, hvor der var fred, og

hvor man ikke var tvunget til at kæmpe i andres krige.

Jeg tænkte, at hvis jeg arbejdede hårdt, kunne jeg glemme fortiden og opbygge et nyt liv. Det havde andre gjort. Det kunne jeg også gøre. Men sådan gik det ikke.

Jeg kom for at få hjælp. Men Danmark kunne ikke hjælpe mig. Jeg fik afslag og blev sendt til et udrejsecenter, hvor jeg har boet de seneste 10 år. For jeg turde ikke skrive under på, at jeg ville rejse frivilligt, og når jeg hverken havde pas eller identitetspapirer, kunne jeg ikke udsendes.

I Danmark gik mit liv i stå. I dag er jeg 38 år og har tilbragt 15 år i ingenmandsland. I mange år kæmpede jeg imod, fordi jeg var bange. Men nu kæmper jeg ikke mere. I oktober 2016 fortalte jeg politiet, at jeg havde besluttet at samarbejde om at rejse tilbage frivilligt. Jeg kunne ikke mere.

Nogle af dem, der kom til Danmark samtidig med mig, er i dag danske statsborgere. Men jeg er ikke vred på Danmark. Vrede og bitterhed vil kun føre mig den forkerte vej i livet. Jeg ved ikke, hvad jeg vil gøre, når jeg kommer tilbage til mit land. Men jeg ved, at Gud fortsat har en plan med mit liv.

I mit land ville jeg gerne have læst videre, men der var ikke penge. Derfor blev jeg møbelsnedker. Har jeg spildt mit liv? Måske er svaret ikke entydigt. Danmark har givet mig kurser og praktikforløb. Jeg har kunnet hjælpe og opmuntre andre og fortælle dem, at min Gud er større end mine problemer.

På asylcentret arbejdede jeg frivilligt i cafeteriet. Mange dage sad jeg på biblioteket og læste. Jeg taler seks sprog og er stadig nysgerrig efter at lære mere om livet. Måske er der et større billede.

Siden jeg forlod mit land, er begge mine forældre døde. Min far døde af tuberkulose, kort efter at jeg var rejst. Min mor døde, mens jeg var i Danmark. Hun blev 57 år. Jeg har en søster tilbage. Hun er gift og har familie.

Jeg er taknemmelig for, at jeg voksede op i en kristen familie. Da jeg var barn, gik vi i kirke hver søndag. Min farmor var stærkt troende. Det var hende, der lærte os at bede.

Somme tider spørger jeg mig selv, hvad jeg kunne have gjort anderledes. Jeg flygtede ikke for sjov. Der var borgerkrig i nabolandet. Unge drenge blev indkaldt til at kæmpe i grænseområdet.

Jeg var ikke trænet som soldat og vidste ikke, hvordan man bruger et gevær. Men man kunne ikke sige nej. De, der havde magten, kunne gøre det af med folk når som helst.

Jeg endte i Gabon, hvor jeg arbejdede i et møbelfirma i to år. Men da alle udlændinge på et tidspunkt skulle have id-kort, blev jeg bange og besluttede at flygte igen. Vi var nogle, der rejste sammen gennem ørkenen til Algeriet. Hvis man ikke betalte penge undervejs, kunne man blive efterladt i ørkenen.

Fra Algeriet kom jeg videre med skib til Marseilles i Frankrig. Det var den slags skibe, hvor man betaler penge. Man har ikke billetter. Men det var ikke som dem, der flygter over Middelhavet i dag. På vores skib var der plads nok til, at alle kunne sidde.

Når jeg kommer til et nyt sted, opsøger jeg kirken for at finde venner. Da jeg blev flyttet til Avnstrup, tog jeg til gudstjeneste i Roskilde Domkirke. Efter gudstjenesten fik jeg et telefonnummer på en præst, som jeg stadig har kontakt med. Præsten hjalp mig med at finde en fransksproget afrikansk menighed, hvor vi synger uden salmebog, og hvor man gerne må bevæge sig og danse.

Sådan var det også i den kirke, hvor jeg voksede op. Det føles meget hjemligt. Men jeg kommer også i Domkirken til internationale gudstjenester. Her sidder man stille og lytter. Det er deres kultur.

I kirken får jeg fred og genfinder glæden. Når jeg ikke længere kan holde sammen på det hele, kan jeg bede. At høre Guds ord hjælper mig med at bevare min værdighed som menneske og tro på, at min skaber har omsorg for mig.

Jeg har aldrig tvivlet på, at Gud elsker mig. Selvom jeg ikke kender fremtiden, ved jeg, at han har sine øjne på mig. Det er jeg hundrede procent overbevist om. Derfor har jeg stadig håb. Det, der sker, må ske. Ikke min vilje, Gud, men din. Herre, giv mig styrke.

Salomon Nagui Manino er møbelsnedker fra Guinea i Vestafrika. I dag bliver han udsendt af Danmark. Han søgte asyl i Danmark i 2003, men fik afslag. Siden 2008 har han boet på Center Avnstrup ved Roskilde. Hans historie er fortalt til Birthe Munck-Fairwood, netværkskoordinator i Tværkulturelt Center.

Kommentarer

Andre læser lige nu

Mediekommentar 28.05.2018 00:00

Af Sørine Gotfredsen

Frederik og Mary har overhalet medierne

Det er på tide med udskiftning i de royale tv-paneler. Man kan sagtens bevare bedømmelsen af kjolerne og samtidig lade et begavet menneske analysere tingene mere substantielt, skriver Sørine Gotfredsen om tv-dækningen af Kronprinsens 50 års fødselsdag

Citater 17.05.2018 12:00

Af Rose Marie Balslev Willert

Træk et kronprins Frederik-citat

Kronprins Frederik fylder 50 år den 26. maj 2018. Vi har samlet en række guldkorn og gode råd fra kronprinsen

Kanten 29.05.2018 00:00

Ahmad Mahmoud

Ahmad Mahmoud: Der er voldtægt eller sex – intet imellem

En lov, der sidestiller sex uden samtykke med voldtægt garanterer en større retssikkerhed for offeret uanset køn. Således at vi aldrig mere har sager, hvor unge piger græder under samleje, og gerningsmanden ikke dømmes for voldtægt, fordi han ikke benyttede sig af vold, tvang og trusler, skriver forfatter Ahmad Mahmoud